अथ तृतीयसवनविशेषप्रायश्चित्तं विधत्ते। "यस्य तृतीयसवने सोमोऽतिरिच्येत। उक्थ्यं कुर्व्वीत। यस्योक्थ्येऽतिरिच्येत। अतिरात्रं कुर्व्वीत। यस्यातिरात्रेऽतिरिच्यते। तं वै दुग्रज्ञानम्। यजमानं वा एतत्पशव आसाद्य यन्ति। बृहत्साम भवति। बृहद्वा इमाँल्लोकान्दाधार। बार्हताः पशवः। बृहतैवास्मै पशून्दाधार" इति। द्वादशस्तोत्रयुक्तेऽग्निष्टोमे प्रयुक्ते सति तृतीयसवने यदि सोमातिरेकः तदानीं तस्योपयोगाय द्वादशभ्य उपरिस्तोत्रत्रयोपेतमुक्थ्यं कुर्व्वीत। तत्रापि सोमातिरेके सति एकोनत्रिंशत्स्तोत्रयुक्तं अतिरात्रं कुर्व्वीत। तत्रापि सोमातिरेके ततोऽधिकस्तोत्रयुक्तस्य क्रतोरभावात् अतिरेकसमाधानं ज्ञातुं दुःशकं तर्हि माभूत् समाधानमिति चेत् न। पशुहानिप्रसङ्गात्। एतेनातिरेकेण पशवो यजमानमासाद्य सर्व्वतोऽपि भूयो यत्र क्वापि यन्ति। तस्मात् कार्य्यमेतत् समाधानम्। बृहत्सामगानेन तत्समाहितं भवति। बृहतः सर्व्वलोकधारणसमर्थत्वात्। पशूनाञ्च तत्सामलभ्यत्वेनाहृतत्वात् पलायमानान् पशून् यजमानार्थं तेन साम्ना धारयति॥

तस्य साम्न आधारभूता ऋचो विधत्ते। "शिपिविष्टवतीषु कुर्व्वन्ति। शिपिविष्टो वै देवानां पुष्टम्। पुष्ट्यैवैनꣳ समर्द्धयन्ति" इति। शिपिविष्टशब्दो यास्वृक्षु विद्यते ताः शिपिविष्टवत्यः। शिपिविष्टशब्दो विष्णुवाची। यः पशोर्भूमा या पुष्टिस्तद्विष्णुः शिपिविष्ट इति श्रुत्यन्तरात्। स च देवानां पुष्टिहेतुः।